

OVLÁDNUTÍ ZÁPADNÍ EVROPY, ZATLAČOVÁNÍ KOMUNISMU, OTEVŘENÉ AGRESE

1. Přípravy USA a VB na boj proti koaličnímu partnerovi SSSR

USA a Velká Británie, záludní spojenci

K závěru předchozího textu, jsem připomenul tajný plán Winstona Churchilla z konce druhé světové války „Operace Nemyslitelné“, který nechal vypracovat v dubnu 1945 (viz odtajněné dokumenty v roce 1998). Šlo

o likvidaci jejich spojence – Sovětského svazu. Bylo zde počítáno s tím, že válečná mašinérie Velké Británie a USA využije překvapivého úderu na sovětská vojska počátkem července 1945. Měly na ně zaútočit britské a americké divize, spolu se „svobodnými polskými jednotkami“ a 100 tisíci znovuvyzbrojenými německými vojáky. Jejich strategické letectvo mělo intenzivním bombardováním smést z povrchu země největší města SSSR. **Cílem operace bylo to, aby „přinutili Rusko podrobit se vůli Spojených států a Britského impéria“.** Tato operace se neuskutečnila pouze z toho důvodu, že ti, kteří ji připravovali, si nakonec spočítali, že poměr sil v Evropě nehraje v jejich prospěch. (Starikov, N. V.: *Stalin. Spomínáme společně, Vydavatelstvo Torden, s.r.o., 2018, s. 351–353.*)

To není vše. Skutečností bylo i to, že již koncem srpna 1943, připravil Úřad strategických služeb (OSS) Spojených států (ústřední orgán americké zpravodajské služby, předchůdce CIA), dokument „Memorandum 121“, jenž byl určen nejvyššímu orgánu ozbrojených sil USA. Byl vypracován pod vedením generálmajora W. J. Donovana (jehož utajení bylo zrušeno až v roce 1976). První část dokumentu nese název „Strategie a politika: **Může Amerika a Rusko spolupracovat?**“ Zde jsou mimo jiné uvedeny tři politické alternativy: **1.** Pokusit se o urovnání neshod USA se Sovětským svazem; **2.** USA a Británie budou po jistou dobu vykonávat strategii a politiku do značné míry nezávislou na strategii a politice SSSR v naději, že tak dosáhnou porážky Německa, tak jako zlepšení svých pozic při jednáních o uspořádání, které by Rusku nevyhovovalo; **3.** Pokusit se obrátit všechnu sílu neporazitelného Německa, ještě stále ovládaného nacisty nebo generály, proti Rusku.“ (Wille, H. H., Šlapota, K., Šlapota, B. a kol.: *Krvavé impérium, Utajované dějiny 20. století, Eko konzult 2020, s. 200–201.*)

Ano, obrátit se proti Rusku! Nešlo o nic nového, ale fakticky jen o pokračování v původní strategii, stanovené ve druhé polovině 30. let, kdy se Velká Británie a Francie nechtěla dohodnout se Sovětským svazem na společné obraně, proti nástupu agresivního, fašistického Německa. Od něj se totiž ze strany Anglie a Francie očekávalo, že svou agresivitu a rozpínavost zaměří právě na východ. Tam se nalézal větší nepřítel těchto imperialistických, koloniálních

„Nádherná Amerika“

(Jiná, zakrývaná a zalhávaná tvář USA - III. část - pokračování z minulého čísla)

velmocí, údajných „demokracií“, **Sovětský svaz.** Země s ohromným přírodním bohatstvím, usilující o socialismus, jenž byl pro ně hoden jen zániku. Jen tak bylo možné, ovládnout jeho prostor.

Tomu mělo zásadním způsobem **napomoci právě Hitlerovo Německo.** Bylo známo, že Hitler po celý svůj život usiloval o **zničení komunismu** a zároveň o **spojenectví s Anglosasy.** Anglii byl nadšen, naplněn upřímnou touhou žít v přátelství s Britským impériem. (Starikov, N. V.: *KDO přinutil HITLERA přepadnout STALINA, Studio REFOS, s. 355.*) Toto tvrzení se může zdát, vzhledem k totální nadvládě účelových, propagandistických, po celou řadu let, donekonečna prezentovaných tzv. historickým dokumentům Anglických, USA, Francie atp., jež mají ve sdělovacích prostředcích trvale „dveře dokořán“, ač jsou manipulativní, a tak často vzdáleny historické pravdě. Toto lze doložit zejména těmito fakty:

1. Hitler vlastně od Anglie a Francie získal souhlas na přezbrojení Německa. Mohl vybudovat silnou a moderní armádu, což bylo mj. stvrzeno anglo-německou námořní smlouvou podepsanou v Londýně 18. června 1935 ministry zahraničí V. Británie a fašistického Německa, což umožňovalo stavět bojové lodě za podmínky, že německá flotila nepřesáhne 35 % námořní moci britského námořnictva.

2. V březnu 1936 Anglie a Francie nechaly vojáky nacistického Německa napochodovat do demilitarizovaného Porýní, této Německu odejmuté oblasti (pojaté jako nárazníkové pásmo mezi Francií a Německem).

3. Jak prokazují historické dokumenty, byl to lord Halifax, klíčová postava evropské politiky té doby a budoucí ministr zahraničí Velké Británie, který v rozhovoru s A. Hitlerem na konci roku 1937 řekl, že jeho země vydá neoficiální souhlas s připojením Rakouska k Německu.

K tomu ještě dodal něco mnohem závažnějšího: „**Vypořádali jste se svými komunisty.** Za to vám tleskáme. A teď Moskva. Jestli tam uděláte pořádek, pak, dá se říct, splníte poslání Evropa-na.“ (Dokument BBC, Mohl Stalin zastavit Hitlera?)

To, že Velká Británie hrála na dvě strany, prokazuje skutečnost, že **právě vstoupila do protifašistické koalice s SSSR až 26. května 1942,** kdy byla v Londýně podepsána smlouva o spojenectví

SSSR a Velké Británie proti Německu. Tedy téměř rok po přepadení Sovětského svazu mezi těmito „spojenci“

žádné spojenectví nebylo. Důvod takového protahování ve věci uzavření oné smlouvy, byl jasný. Britové čekali, dokud se situace na sovětsko-německé frontě nevykrytalizuje. Jakmile pochopili, že Hitler válku nevyhraje, smlouvu podepsali. Do té doby zůstávaly dveře pro dialog s vítěznou německou říší otevřené. Němci zabíjejí Rusy – to je přeci skvělé. Rusové zabíjejí Němce – naprostá paráda.“ (Starikov N. V.: *KDO přinutil HITLERA přepadnout STALINA, Studio REFOS, s. 360, 361.*)

Vskutku „demokratický“, „lidskoprávní“ a „humanistický“ přístup této „liberální demokracie“.

4. Německo mělo přepadnout SSSR, nemělo s ním však hranice, potřebný nástupnický prostor k agresí. Ten bylo třeba pro něj získat. Bylo tedy třeba **umožnit Německu, aby jednak anektavalo Rakousko,** přestože ve Versailleské smlouvě byla zanesena nepřipustnost jeho pohlcení Německem a aby získalo **další prostor ve vyspělé průmyslové zemi se špičkovým zbrojním průmyslem, Československo.** Proto v Mnichově v roce 1938 Británie s Francií za podpory USA, umožnily prosadit nacistickému Německu jeho **Mnichovský diktát** (29. září 1938). Tak bylo Československo vydáno na pospas Německu. Došlo nejen k rozbití jeho územní celistvosti, ale 15. března 1939 i k **obsazení a okupaci zbylého území Čech a Moravy. Věrolomní představitelé Velké Británie** ihned následný den (30. září) **podepsali** v Mnichově společnou **anglo-německou deklaraci „o věčném míru“**, která obsahovala závazky provádět vzájemné konzultace a řešit sporné otázky cestou jednání. **Podobná francouzsko-německá deklarace,** která se svým obsahem blížila paktu o neútočení, byla **podepsána 6. prosince 1938.** Ještě bylo třeba ovládnout Polsko, jako velkou „bránu na Východ“, a to se také stalo.

5. **Sovětský svaz** i po odhalení tohoto věrolomného přístupu Anglie a Fran-

cie, pokračoval v úsilí o **vytvoření reálné fronty obrany proti agresivním fašistickým mocnostem**. Byl připraven podepsat spolu s politickou dohodou i **dohodu vojenskou. Na základě jeho iniciativy byla v Moskvě 12. 8. 1939 zahájena trojstranná jednání vojenských misí**. Jestliže se za Sovětský svaz jednání zúčastnil komisař obrany K. J. Vorošilov a náčelník generálního štábu Rudé armády B. M. Šapošnikov, pak za **anglickou stranu** to byl admirál Drax a za **francouzskou** generál Doumenc. Vojenští činitelé druhořadého významu bez delegovaných pravomocí, navíc s jasnou direktivou: „Uzavření jakékoli dohody se Sovětským svazem není v souladu s britskými zájmy“. (*Dokument BBC, Mohl Stalin zastavit Hitlera?*) Tak vyšlo najevo, že vlády Anglie a Francie vůbec vážně o takové spolupráci neuvažovaly.

Plánování agresí USA proti SSSR od září 1945

Již v roce 1945 **po Rooseveltově smrti** (13. dubna 1945) a zvláště **poté, co USA úspěšně vyzkoušely** (16. července) a poté i bezohledně **dvakrát použily atomovou bombu v Japonsku, zvedli hlavu ostře protikomunisticky orientovaní politici**. K nim měl blízko koryfej antikomunismu, nově zvolený prezident **H. Truman**. To dokládá mj. jeho **výrok z června roku 1941**: „*Jestliže uvidíme, že vyhrávají Němci, pak budeme pomáhat Rusům, a jestli bude vyhrávat Rusko, pak musíme pomoci Němcům a tímto způsobem ať jeden zničí druhého co možná nejvíce*“. (*Kortunov, V. V.: Ideologie a politika. Boj idejí a evoluce ideologických koncepcí antikomunismu v letech 1950-1970, s. 122.*)

Tak vliv vyhrocených antikomunistů začal růst tak, že **náměstek ministra zahraničních věcí USA Joseph Grew** si **19. května 1945** zapsal: „*Jestliže může být něco v tomto světě úplně jisté, potom je to budoucí válka mezi SSSR a USA.*“

Nebyla to slova, jak se říká, jen tak do větru, což potvrzují některé zveřejněné dokumenty. Tak např. **Směrnice sboru náčelníků štábů** pod č. 1496/3 z **20. září 1945** (tedy bezprostředně po skončení války s Japonskem, v níž významně pomohl Spojeným státům právě Sovětský svaz). Ukládala: „*udržovat mobilní úderné síly v takovém počtu, složení a stavu pohotovosti, aby byly schopny rychlé a účinné akce.*“ Na základě této směrnice byl vypracován **plán** pod č. 329 z **3. prosince 1945**. Mezi jiným požadoval „*stanovit 20 nejvýznamnějších cílů, vhodných pro strategické atomové bombardování v SSSR a na území jím kontrolovaném.*“ K těmto patřila:

Moskva, Gorkij, Kujbyšev, Sverdlovsk, Novosibirsk, Omsk, Saratov, Kazaň, Leningrad, Baku, Taškent, Čeljabinsk atd., atd. (*Wille, H. H., Šlapota K., Šlapota B. a kol.: Krvavé impérium, Nefalšovaná história. Utajované dějiny 20. storočia, Eko konzult 2020, s. 197.*)

Uvedené přístupy anglosaských (VB a USA) spojenců Sovětského svazu, společně s již uvedenou „Operací Nemyslitelné“, **nabýly konkrétní podoby ve druhé polovině roku 1945**, po ukončení války s Japonskem. Jak to vyplývá právě z výše uvedeného, neboť na **ministerstvu války Spojených států byly rozpracovány plány budoucích agresivních operací proti Sovětskému svazu pro období amerického monopolu na jaderné zbraně**. Šlo o toto:

V listopadu 1945 plán zahrnoval **bombardování 20 sovětských měst** (směrnice 329 a 329/1) - viz výše.

V červenci 1949 počítal plán Pincher s atomovým útokem na SSSR v době mezi létem 1946 a létem 1947.

V srpnu 1947, podle plánu Bloirel, měly být atomové pumy použity na bombardování 24 sovětských měst, a tak jej donutit ke kapitulaci.

V březnu 1948 plán (Frolic, později Grabber) měl být uskutečněn nečekaný útok na SSSR a po dvou týdnech bojů, měly být použity jaderné bomby.

V červenci 1948 dle plánu Flidwood (později Halfmoon), mělo být na 70 sovětských měst svrženy atomové bomby.

Začátkem roku 1949 plán Dropshod, určil začátek války proti SSSR **na 1. ledna**, kdy se plánovalo, že bude na něj svrženo 300 atomových bomb. Jeho území bude následně okupovat 38 divizí americké armády jejich spojenců z „neagresivního“ paktu NATO!

Rovněž na počátek roku 1949 byl vypracován velením vojenského letectva, plán Trojan, jenž počítal s použitím 300 atomových bomb!

V létě roku 1949 plán Offtackle, stanovoval svržení 220 atomových bomb na 104 sovětských měst. (*Tamtéž, s. 198.*)

To ani nebyla vojenská strategie „spálené země“, ale země jaderným výbuchem a zářením zcela vypálená a zmrtvělá!

To, co je třeba zdůraznit je, že *Pen-tagon* v těchto otázkách nepracoval na „vlastní pěst“, ale na politickou objednávku vedení země. Např. **Clark M. Cliford, osobní poradce prezidenta Trumana**, ve své zprávě z **24. září 1946** přímo uvedl: „*Když nebudeme moci při řešení světových problémů dosáhnout spolupráce se Sovětským svazem, musíme být připraveni spojit se s Velkou Británií a dalšími západními zeměmi, abychom změnili svět podle našich představ.*“

Neméně otevřeně napsal **30. března 1948 v Memorandu č. 7. Rady národní bezpečnosti (NSC) USA**: Spojené státy mohou organizovat celosvětovou ofenzivu proti světovému komunismu vedenému Sověty ... Úplná porážka sil světového komunismu, vedeného Sověty (*který ještě vůbec neexistoval, mohl to být jen svět budující teprve socialismus! – Z. K.*), je životně důležitá pro bezpečnost Spojených států. Tento cíl nemůžeme dosáhnout pomocí obrané politiky.“

Za pár měsíců na to, **21. srpna 1948** to vyjádřil naprosto jasně a jednoznačně: „*Naším cílem je svrhnout sovětskou moc.*“ (*Tamtéž, s. 198.*)

Ano, toto jsou zcela jasné indicie, že se ke konci druhé světové války a krátce po ní, **zrodilo v americké, buržoazně „liberální demokracii“** (fakticky v oligarchické duokracii) **imperialistického typu, nemírumilovné, vlastně agresivní impérium! Novodobá, skutečná anglosaská ŘÍŠE ZLA**, prosazující své bezohledné zájmy jaderným zastrahováním. Krvavá říše agresí a válek! Jdoucí fakticky ve stopách Hitlerovy „Třetí říše“, která byla také založena na ideologii a politice „křížáckého tažení“ proti „bolševismu“, sovětské moci, s cílem jejího svržení při **nastolení své světovlády**. Její protagonisté z Britského impéria i ze Spojených států, to mimo jiné prokázali již v roce 1918, svou účastí v intervenci proti v revoluci zrozenému Sovětskému Rusku, kdy se předem dohodli i na jeho „porcování“ a kolonizaci (*o tom – viz předchozí text č. 2*).

2. Ne mír, ale „studená“ i „horká“ válka a „Marshallův plán“ „pomoci“ Evropě

Ne mír, ale konfrontace. Bleskové opuštění Rooseveltovy koncepce spolupráce s SSSR.

Slovy amerického oscarového režiséra O. Stonea: „*Jak se druhá světová válka blížila ke konci, američtí a sovětsí vojáci oslavovali společně u řeky Labe, a jen málokdo z nich pomyslel na to, že z jejich zemí budou brzy hořcí nepřátelé.* Byl to okamžik, kdy **USA, osamoceny mezi vítězi**, byly na vrcholu světa. **Jich počet obětí činil 405 000 v porovnání s 27 miliony Sovětského svazu. Hospodářství vzkvétalo.** Vývoz překonal předválečná léta víc než dvojnásobně. Průmyslová výroba vzrůstala o patnáct procent ročně. **USA držely dvě třetiny zásob zlata světa a tři čtvrtiny jeho investovaného kapitálu. Produkovaly neuvěřitelných 50 % světového zboží a služeb.**“

(*Stone, O., Kuznick, P.: Utajené dějiny Spojených států. Temné stránky ame-*

rické historie od anexe Havaje po tažení v Iráku, PRESS, Brno 2015, s. 132.)

O tom, že USA i na druhé světové válce obrovsky vydělaly, kdy jim pomohla víc než vyřešit hlubokou a rozsáhlou ekonomickou krizi let 1929 až 1933, z které se dostaly až po roce 1938, jsem psal v předchozí části.

Jinak pro svět byly důsledky druhé světové války strašlivé. „Druhá světová válka zanechala v Evropě a Asii 70 milionů mrtvých – z nich dvě třetiny civilistů. Hirošima byla děsivým varováním.

Nebyla to jen Hirošima, (desítky tisíc zemřelo okamžitě, 140 000 do konce roku a dalších 20 000 do roku 1950) a Nagasaki (bezprostředně zemřelo 40 000 lidí a 70 000 se nedožilo konce roku 1945 a do pěti let zemřelo dalších 140 000) pokud šlo o masové vyvražďování civilního obyvatelstva jako zastrášující začátek „nové války“, namířené proti spojenci – SSSR. 13. února 1945 zmizelo po bombardování (i napalmovými bombami) americkým letectvem, z povrchu zemského, strategicky nevýznamné, nádherné barokní město Drážďany, kde bylo zavražděno přes 25 000 civilistů. V noci z 9. na 10. března 1945 bylo zabito při bombardování Tokia víc než 80 000 civilních obyvatel a z přežilých zůstal asi 1 milion lidí bez domova. (Stone, O., Kuznick, P.: Utajené dějiny Spojených států. Temné stránky americké historie od anexe Havaje po tažení v Iráku, PRESS, Brno 2015, s. 121, 126, 110–111.)

Deprese skončila, ale američtí obchodníci a společenští plánovači se obávali opětovného zhoršení a trápili se následky chudoby v celém světě, jehož populace byla vykořeněna a bez domova. Rozšíří se po celé zemi revoluce? Co se pak stane s americkým obchodem a investicemi? To je to, oč zde Američanům šlo! Ne, o svobodu a skutečnou, lidovou demokracii pro národy a občany porobných i oněch agresivních států, nešlo.

A k tomu navíc, vládnoucí, velkoburžoazní třída a jejím spojencům šlo o strach z velkého nárůstu revolučních pokrokových sil, k nimž se přidávali ti, kterým válka otevřela oči v tom, kdo je za válku odpovědný! „Ve Francii komunistická strana, která měla půl milionu členů a statečně bojovala v hnutí odporu proti nacistům, získala v roce 1945 ve volbách 26 % hlasů. V Itálii do strany vstoupilo 1,7 milionu lidí. Dokonce i v Británii se lidé, vyčerpaní a zlomení válečnými roky, dost netypicky obraceli na stát, aby učinil jejich život snesitelnějším.“ Proto pro ně Clement Attlee (v letech 1940–1945 náměstek ministerského předsedy Churchilla, v letech 1945–1951 byl ministerským předsedou – Z. K.), nástupce W. Churchilla, „na mís-

tě ministerského předsedy, byl ztělesněním nového socialistického Evropana. Sliboval, že vybuduje systém bezplatné zdravotní péče pro všechny (což dodnes v USA neexistuje! – Z. K.) a obhajoval komplexní znárodnění mnoha z nejstarších britských průmyslových podniků.

Byl to muž fascinován nikoli impériem (jak tomu bylo u W. Churchilla – Z. K.), nýbrž masivním státem společenského blaha.

Naopak Churchill nabízel především impérium. Koncem roku 1942, v době, kdy byla ohrožena samotná existence Anglie, řekl: „Nestal jsem se prvním královským ministrem proto, abych předsedal likvidaci britského impéria.“

Ano Churchillovi v bojích s fašistickými sáty nešlo o docílení skutečné svobody a demokracie, ale především, a hlavně o záchranu britské, koloniální říše, impéria! Přitom „Attlee se chystal k nastolení nezávislosti Indie, Pákistánu, Barmy, Srí Lanky, Jordánska a Palestiny. Chápal, že nastal nový, americký světový řád. USA prodloužily půjčku Británii ve výši téměř 4 miliardy dolarů, která neměla být splacena ani za padesát let, a nyní si najímaly vojenské základny na anglickém území. Británie se v podstatě měla stát novým klientským státem USA.“ (Tamtéž, s. 132–133.)

Antikomunismus v podobě antisovětismu – symbol „studené války“

Nezpochybnitelné vítězství Sovětského svazu nad imperialistickým, fašistickým Německem i za cenu nesmírných útrap a obětí, prokázalo obrovskou sílu a historickou přednost socialistického společenského řádu. Proti kterému byla tato válka především zaměřena! A on (socialismus), se ukázal v protikladu k imperialistickým mocnostem, jako reálná, perspektivní alternativa rozvoje a přežití lidského společenství.

To si jestřábi ve vedení Spojených států, impéria usilujícího o světovládu, uvědomovali. Proto H. Truman, při jimi „dirigované“ instalaci vlády v Itálii a Řecku, se o tom se Sověty vůbec ne bavil. Při použití intrik, nátlaku a síly US dolarů (v případě Řecka při vojenské agresii Velké Británie), ovlivnili Američané tamní volby a onu instalaci tamních vlád. Pokud šlo o žádost Sovětů o velký úvěr (minimálně 10 miliard US dolarů), ta se „přešla mlčením“, tak jako již dříve dohodnuté, dodatečné dodávky v rámci smlouvy o „půjčce a pronájmu“, kdy přitom Západnímu Německu, ve svém zájmu, následně vyšly vstříc. Tak se v roce 1946 postoj Spojených států k Sovětskému svazu, dále přiosťřil, kdy jej na-

prsto nepodložené a falešně obviňovaly z přípravy třetí světové války, kterou přitom, sami opravdu připravovaly. V naprostém rozporu s dohodami v Postupimi, ve vztahu k Sovětskému svazu přerušily a zastavily s okamžitou platností, reparace ze západoněmeckých oblastí. (Deschner, K.: Utajované dějiny USA, Eko konzult 2016, s. 205–206.) Začala se rodit „studená válka“. Dle mého názoru, započatá vlastně již shozením atomových bomb na Japonsko. Jak se ukázalo, ty byly především určeny jako akt hrozby, zastrášování Sovětského svazu!

Nicméně, pro jasnost ve věci, existují v podstatě tři přístupy, při určení začátku „studené války“ i v buržoazní historické literatuře, včetně té americké. Jedni ji datují od roku 1947, neboť ji spojují s vyhlášením „Trumanovy doktríny“ a „Marshallova plánu“. Druzí ji datují od fultonského projevu W. Churchilla, z března 1946 a třetí její počátek vztahují k smrti prezidenta USA Roosevelta. Samozřejmě nejen američtí, buržoazní historikové zde uvažují na bázi antikomunismu a antisovětismu, snaží se „dokázat“, že odpovědnost za „studenou válku“ nenese americký imperialismus se svými spojenci v západní Evropě, ale Sovětský svaz. Já k tomu započítávám i takové akce, kdy byly ke konci války kontaktováni někteří představitelé fašistického Německa a uvažovalo se i o „Operaci Nemyslitelné“. Myslím si, že zrod „studené války“ podstatným způsobem ovlivnily všechny z uvedených faktorů.

„Trumanova doktrína“ a „Marshallův plán“

Zásadním dokladem toho, že se v roce 1946 postoj Spojených států k Sovětskému svazu dále přiosťřil, byl projev bývalého (do května 1945) britského premiéra Winstona Churchilla, v americkém Fultonu 5. března 1946.

Sir Winston Leonard Spencer-Churchill, politik, státník, premiér Spojeného království v letech 1940–1945 a 1951–1955. Narodil se 30. listopadu 1874, jako syn lorda Randolpha Churchilla. Jeho matka Američanka Leonarda Churchillová (deera Leonarda Jeroma, majitele a vydavatele New York Times). Absolvoval vojenskou akademii a jako mladý důstojník se zúčastnil válek na Kubě, v Indii, Sudánu a proti Búrům v jižní Africe. V roce 1900 byl poprvé zvolen do Dolní sněmovny a v roce 1907 se dostal do vlády, jako státní tajemník ministerstva pro kolonie. Ne demokracie, ale Britské impérium bylo pro něj to nejdůležitější.

Zde v přítomnosti amerického prezidenta zdynamizoval zostřování „studené války“ proti „komunismu“.

To mělo nepopiratelný vliv právě i na vznik **Trumanovy doktríny**.

Byla to zejména jeho slova:

„Od Štětína na Baltu až po Terst na Jadranu byla napříč celým kontinentem spuštěna železná opona. Za touto linií leží všechna hlavní města starých států střední a východní Evropy. Varšava, Berlín, Praha, Vídeň, Budapešť, Bělehrad, Bukurešť a Sofie, všechna tato proslulá města i s obyvatelstvem jejich zemí se ocitla v oblasti, kterou musím nazvat **sovětskou sférou a všechna jsou vystavena nejen té či oné formě sovětského vlivu, ale i vysoké a v mnoha případech rostoucí míře ovládnání z Moskvy. Komunistické strany, které v těchto zemích byly velice malé, získaly postavení a moc zdaleka přesahující počet jejich členů a ze všech sil se snaží prosadit totalitní vládu. Téměř ve všech případech byl nastolen policejní stát a prozatím nikde, s výjimkou Československa, neexistuje skutečná demokracie. Jediné Athény – tedy Řecko se vši svou nehynoucí slávou – mohou svobodně rozhodnout o vlastní budoucnosti ve volbách konaných pod dohledem britských, amerických a francouzských pozorovatelů.**“ (Převzato: Trumanova doktrína, Wikipedia.)

Při konstatování, že „svět je nyní rozdělen na kapitalistický a komunistický blok“, Sir. Churchill cynicky vyzýval k uzavření protikomunistického paktu: „Proto, abychom předešli expanzi komunistického bloku, **národy mluvící anglickým jazykem – svého druhu současná vládnoucí rasa – musí dříve či později vytvořit spojení. Musí velmi rychle uzavřít vojenské dohody a koordinovat své úsilí ve vojenské oblasti. Musí vést křesťanskou civilizaci k antikomunistickému křížovému tažení.**“ (Převzato: Kortunov, V. V.: Ideologie a politika. Boj idejí a evoluce ideologických koncepcí antikomunismu v letech 1950-1970, s. 126.)

Tento buržoazně „liberální demokrat“, přesněji řečeno ne demokrat, ale „parlamentarista“, stoupenec buržoazního parlamentarismu, ne demokracie, jako vlády lidu (k lidu nelze zařazovat ty nejbohatší a nejmocnější, jejichž bytostným zájmem a cílem je porobování si i jiných národů a států!), ale „demokracie“ chápané jen jako hlasování ve volbách!

A to jen potud, pokud by šlo o volbu takových „jejich“ zástupců (poslanců), kteří na to především ekonomicky svými majetky, velkými sumami peněz, mají! A tím i politicky. Neboť musí být voleni především a hlavně ti, kteří v daném případě mohou a budou hájit zájmy britského, koloniálního impéria, jeho zachování.

Tedy zájmy velkokapitalistů a šlechty, kteří mají své majetky, investice, různé firmy, banky a levnou pracovní sílu v koloniích. Tedy, ty, kteří obnoví a udrží světovládnou pozici Velké Británie.

Churchill, nejen bezostyšně a nepodloženě kritizuje údajný sovětský vliv na země střední a východní Evropy, který se zde prý snaží „prosadit totalitní vládu“, kde „neexistuje skutečná demokracie“, sám z pozic zájmů amerického a svého, britského velkokapitálu „demokraticky“ vyhrožuje a zastrahuje.

Vyzývá k uzavření protikomunistického paktu: ke **spojenectví národů mluvících anglickým jazykem, které prý představují vyšší, svého druhu současnou vládnoucí rasu!**

Vyzývá ke **křížovému tažení**, k válkám. Jak blízké jazyku nacistů, hitlerismu! Byl to on, kdo se stal „**prorokem**“ i „**spolutvůrcem**“ spuštění **oné**, „železné opony“! Ne tedy sovětský „komunistický blok“.

Jeho (Churchillova) „prorocká slova“ souzněla v témže roce (1946) se slovy **George Kennana**, který byl tehdy poradcem amerického velvyslance v Moskvě, odkud odeslal státnímu departementu zprávu, v níž **navrhoval nutnost nahlížet na Sovětský svaz** ne jako na spojence, ale **jako na protivníka, vůči kterému je třeba provádět politiku „silného a bdělého zadržování“.** (Tamtéž s. 126.)

George Kennan diplomat a politolog, mj. působící po značný čas na **velvyslanectví USA v Moskvě v letech 1933-1938, 1944-1946.** V roce 1952 se stal velvyslancem v Moskvě. Pro jeho otevřený protisovětský postoj a útoky na sovětské zřízení požádala Moskva o jeho odvolání. Roku 1953 z diplomatických služeb odešel a věnoval se pedagogické práci. Zajímavé je, že po návratu z Moskvy v dubnu 1946, byl náměstkem ředitele pro zahraniční záležitosti na Válečné akademii USA. **Poté jej tehdejší státní tajemník Marshall dosadil do funkce vedoucího odboru pro plánování zahraniční politiky ve státním departementu.** V roce 1949 odstoupil z funkce a zůstal poradcem. Zajímavá publikace o ministerstvu zahraničí USA a OSS a CIA, kde jsou informace i o G. Kennanovi: **Bocarová A., Pravda o amerických diplomatech, Mladá fronta, Praha 1949.**

Tato politika velmi rychle přerostla v otevřený antisovětskismus, který byl obsažen právě v Churchillově Fultonském projevu.

A tento, ve vztahu k Rooseveltově politice „nový přístup“, byl jeho nástupcem **Harry Trumanem** uchopen a **prohlášen za politiku vlády Spojených států**, jak to deklaroval ve svém **vystoupení v Kongresu 12. března 1947.**

Franklin Roosevelt, kterému se pojetí krále a impéria nikdy nezamlouvalo a který vyslovoval nesouhlas s represivními opatřeními Británie v Indii, Řecku i jinde, nabral úspěšně směr střední cesty mezi Velkou Británií a Sovětským svazem. Vyhlídky na velký americký úvěr, který měl sovětům pomoci znovu vybudovat zemi, byly během války otevřeně povzbuzovány, a probírány. Jenže Harry Truman nedisponoval ani špetkou Rooseveltovy obratnosti a kurz obracel – v době maximální síly USA – stále více k Britskému táboru. Když Sověti nedostali ani zdaleka takový balík, jaký byl předán Britům, byli velice zklamáni. Už v té době tušili, že válečné spojení bude první obětí poválečné éry“. (Stone, O., Kuznick, P.: *Utajené dějiny Spojených států. Temné stránky americké historie ...*, Brno, PRESS 2015, s. 133)

Zde vyložil „program pomoci“ Řecku a Turecku odvolávaje se „na nutnost zabezpečení země“, kdy zcela otevřeně prohlásil, že **hlavním úkolem americké politiky, je vymýcení komunismu všude**, kdekoliv se jeho hrozba objeví. V tomto vystoupení v podstatě zformuloval **politiku amerického imperialismu**, který za mlhou antikomunismu skrýval svoji cestu k světové nadvládě.

„Marshallův plán“ zachránil Ameriku a ovládl Západní Evropu

Truman popsal „Marshallův plán“ a „Trumanovu doktrínu“ jako „dvě polovičky téhož vlašského ořechu“.

(Stone O., Kuznick P.: *Utajené dějiny Spojených států. Temné stránky americké historie ...*, PRESS, Brno 2015, s. 145.)

Takže „**Trumanova doktrína**“ byla rychle **podepřena „Marshallovým plánem“**, který počítal s „vložením“ amerického kapitálu do ekonomik západoevropských zemí s cílem, aby „byly ustaveny sociální podmínky, v nichž mohou existovat svobodné“ kapitalistické „instituce“. Tato „**humanitární**“ a „**solidární**“ akce, byla vojensky doplněna „**politikou zadržování**“, poté „**zatlačování**“ komunismu“ a později „**osvobození**“. Ve vojenské oblasti byly podporovány doktrínou hromadné odvety“, tedy agrese. Tento „**plán pomoci**“ si tedy stavěl za cíl **upevnit, pod kontrolou USA kapitalistickou ekonomiku západní Evropy, aby zde „oslabil socialistický boj“.** Tato „doktrína zadržování komunismu“ představovala nejen přímou protisovětskou orientaci, ale politiku světovlády. (Kortunov, V. V.: *Ideologie a politika*, s. 127, 129.)

„**Marshallův plán**“ (oficiálně **Plán evropské obnovy** - anglicky **European Recovery Program**), byl přijat Kongresem

USA až 3. dubna 1948. (*Wikipedie*) Určujícím faktorem jeho přijetí, prý byla závažná historická událost, působící jako varovný signál.

„25. února 1948 ustupuje Eduard Beneš, prezident Československé republiky nátlaku komunistů, kteří se dostávají k moci. **Dochází k únorovému puči.** Britské zprávy uvádí: V Československu se komunisté ve vládě dostali zastrašováním k moci. Země se stala policejním státem a sovětským satelitem, řízeným Klementem Gottwaldem. **Ameriky se zmocní strach** a Marshallův plán je jednoduše přijat.“

(*Francouzský dok. Odhalená historie: „Marshallův plán zachránil Ameriku“, 2018.*)

Ameriky, která zastražuje a vydírá svět svým monopolem na atomové bomby, s vojenskými základnami i v Evropě, se „zmocnil strach“ z revolučních, ústavních a demokratických přeměn v malinkém Československu! Kde nikdo, ani Sovětský svaz, který Československo skutečně osvobodil, neměl žádnou vojenskou základnu, kdy samotné **Spojené státy měly již v roce 1949 po celém světě 400 námořních a leteckých základen. „Zmocnil se jich strach“. Jak ubohý argument!**

Podívejme se blíže na **podstatu a skutečnou úlohu a význam „Marshallova plánu“, zvláště když jsou dnes u nás Spojené státy považovány za toho nejlepšího, „nejsvobodnějšího“ a „nejdemokratičtějšího“ „Velkého bratra“.**

Za náš vzor, jenž je třeba s pokorou a úctou poslouchat a až slepě následovat, jak tak činí nejen nejvyšší představitelé naší země, našeho státu, ale tisíce politiků a občanů ovládaných až slepou vírou v nehynoucí perspektivu kapitalismu. Zkreslují a zahávají, že **cílem i důsledkem „Trumanovy doktríny“ a „Marshallova plánu“ bylo pro Spojené státy:**

a) Předně odvrátit velkou hospodářskou krizi z nadvýroby, jež dolehla na tuto zem skončením světové války, která jim umožnila obrovský rozvoj s nebývalým odbytím potřebného zboží nejen pro vedení války, včetně tak důležitých potravin, kterého byl nyní nadbytek. **Zároveň šlo o to, že si uvědomovaly, že velmi špatná poválečná hospodářská situace v Evropě, zde může urychlovat revoluční procesy,** namířené proti kapitalismu. Ty lze zabrzdit právě hospodářským rozvojem a oslabit tak pozice komunistických stran (zejména v Itálii, Francii a Řecku).

b) Přitom dosáhnout, když ne zjevného „zotročení“ **Evropy jako celku Amerikou** (to byl původní záměr), tak „alespoň“ určité, „elegančně“, pod rouškou

nezištné ekonomické pomoci provedené, ekonomické a tím i politické **kolonizace Západní Evropy.** Mocensky zajištěné vojenskou přítomností (vojenské základny USA) při jejich zapojení zejména do vojenských kolektivních institucí a organizací, pod dominantní kontrolou USA (pakt NATO).

Z ekonomického a tím i politického hlediska šlo o upevnění světového kapitalismu, pod jejich kontrolou a regulací! Ze strany **USA šlo o projev jakési prazvláštní „solidarity“** při záchraně a udržení kapitalismu nejen v Evropě.

O. Stone a P. Kuznick to zhodnotili následovně:

„To, co Spojené státy po druhé světové válce udělaly, bylo v dějinách imperialismu vzácností. Zaplatily obnovu svých starých rivalů Německa a Japonska a učinily z nich **hospodářsky mocné satelity Spojených států.**“ Přitom mj. správně dodávají: „Přestože plán poháněl evropskou obnovu, **značná část pomoci se používala na nákup vývozu amerických korporací. Jen málo pomoci se používalo na obnovení původní evropské vlastní rafinační kapacity, což umožnilo americkým ropným magnátům ovládnout i evropský trh.** Plán byl – utajeně – **velkorysý také vůči CIA,** která používala velké částky z Marshallovy pomoci **na financování tajných operací.** V létě 1948, po převratu v Československu, Truman schválil dramatický nárůst **celosvětových utajených akcí, k nim patřily i partyzánské operace v Sovětském svazu a východní Evropě.** Jeden projekt na Ukrajině vytvořil partyzánskou armádu, s krycím jménem Nightingale (Slavík), kterou původně sestavili nacisté roku 1941, složenou z ultranacionalistických Ukrajinců.“

(*Stone, O., Kuznick, P.: Utajené dějiny Spojených států. Temné stránky americké historie..., Brno, PRESS 2015, s. 144, 145.*)

Když ne celá západní a s ní i střední Evropa se nemohly stát odbytištěm amerického zboží, bylo třeba se smířit s tím, že se **jak odbytištěm amerického zboží, tak i znovu nástupištěm proti Sovětskému svazu, stala západní Evropa.** Sem také reálně směřovala ona pomoc „Marshallova plánu“. **Mezi lety 1948–1952 poskytly Spojené státy v rámci tohoto plánu západní Evropě pomoc ve výši přibližně 13 miliard dolarů** (zhruba 190 miliard USD v cenách roku 2016). (*Wikipedie*) Z toho konkrétně **3,1 miliard USD Velké Británii; 2,6 miliard Francii; 1,4 miliard Itálii; 1,3 miliardy západnímu Německu** (to ani nemělo existovat, ale pro USA bylo důležitým nástupištěm a beranidlem ve válce proti SSSR a zeměmi lidových demokracií – Z. K.); 1 miliar-

da **Holandsku,** aby bylo jasno o hlavních příjemcích oné pomoci.

(*Deschner, K.: Utajované dějiny USA, Eko konzult 2016, s. 212.*)

Aby měly Spojené státy **pod kontrolou** to, jak je využíváno jimi poskytnutých dolarů, byla vytvořena **Správa ekonomické spolupráce** (Economic Cooperation Administration – ECA), kdy celá řada různých úředníků se přesunula z USA do Evropy. Jejich úkolem bylo usnadnit obchodní styky s USA, podporovat výrobu v cílových zemích, usilovat o stabilizaci měn. Rozhodovala i o tom, že výrobky ze Států budou dováženy. Významnou součástí jejich působení bylo **donutit Evropu k tomu, aby si uchovala určitou formu kapitalismu,** „liberálního systému“ a především „demokracie“. Postupně se **zdánlivá velkorysost začala rozplývat v poněkud méně nezištné cíle. Z poskytovaných financí 20 % pomoci tvořily splatné úvěry, 80 % dotace.** Navíc finanční **fondy sloužily fakticky téměř výhradně k nákupu zařízení a potravin z USA!** A tak například **dolarů alokované v Evropě se vracely přímo zpět, do Spojených států,** kde významně podporovaly ekonomiku a **odčerpávaly přebytky.** Tedy odvracely krizi z nadvýroby. **Mr. W. Clayton,** jeden z mužů „Marshallova plánu“, jinak náměstek pro ekonomické záležitosti (Under Secretary for Economic Affairs) otevřeně přiznal: „Řekněme to rovnou. **V pozadí našich cílů je především prosazení zájmů amerického lidu. (Upřesněme to: amerického kapitálu! – Z. K.)** **Potřebujeme trhy, velké trhy po celém světě,** kde můžeme nakupovat a prodávat. **Amerika FIRST.**“ (*Francouzský dok. Odhalená historie: „Marshallův plán zachránil Ameriku“, 2018.*) Ano, **egoistická, ziskuchtivá a bezohledná Amerika, především!**

Země, kterým byla pomoc určena, byly rovněž povinny polovinu zboží dovážet americkým loďstvem, aby na tom USA vydělaly ještě více. **Z prodeje amerického zboží na Evropském trhu, šlo 5 % z tržby na konto uvedené, americké „Správy ekonomické spolupráce“,** oficiálně, prý na pokrytí jejich správních výdajů.

Co je třeba ještě vědět, je to, že v pozadí oficiálního názvu této instituce se skrývají položky málo administrativní, jako jsou např. **dodávky strategických materiálů. Francie, Anglie, Belgie či Portugalsko jimi; oplývají díky svým koloniím.** Vedoucí správy ekonomické spolupráce odpovědný za zámořská území, přiznává: ve Francouzské koloniální říši se nalézají nejdůležitější suroviny ze všech zemí, které podporujeme. Jak řečeno, tak uděláno. **Mangan z Maroka, chrom z Nové Kaledonie, slída z Madagaskaru, nebo cin z Indočíny!**

To vše plyne do „Nového světa“, do **USA, za ty nejnižší ceny!** Taková opatření působí skandály. Ale tyto národy často na pokraji bankrotu, nemají jinou možnost než se přizpůsobit.“ (Tamtéž.)

Bezohledný imperialismus „Made in USA“ dokáže vše! Takže platí: **Amerika na prvním místě = NADEVŠE!**

K politice „**Trumanovy doktríny**“ a „**Marshallova plánu**“ patřilo, v rozporu s předchozími jednáními „Velké trojky“ (Stalina, Roosevelta a Churchilla) **vytvoření samostatného Západního Německa** (ze tří okupačních zón USA, Francie a Anglie) = **Spolkové republiky Německo** (německy Bundesrepublik Deutschland) a to **23. května 1949**. Zároveň i **vojenského, severoatlantického paktu NATO**, těsně před tím, **4. dubna 1949**. Tedy USA místo naplnění politiky důsledné demilitarizace Německa, tedy i Spolkové republiky Německo, uskutečnily jeho vyzbrojení, militarizaci a v roce 1952 vstup do NATO.

Agrese a obdobné zásahy USA do vnitřních záležitostí jiných zemí v letech 1945-1951

1946 - 1949 - USA bombardovaly Čínu a poskytovaly jakoukoli pomoc odporu vůči komunistům. (Více v ruštině zde: <http://www.usinfo.ru/c4.files/1946kitaj.htm>)

1947 - Itálie. Za účelem boje proti komunismu byly **financovány proamerické síly ve volbách, CIA masově zabíjela komunisty** a prováděla **protisovětskou kampaň v médiích**. Nakonec za americké peníze **byly zfalšovány výsledky voleb** a samozřejmě komunisté prohráli. **1947–1948 - Francie.** Za účelem boje proti komunismu a rekolonizace Vietnamu jsou **financovány pro-americké síly** ve volbách a je jim poskytnuta vojenská podpora. Byly zabity tisíce civilistů.

1947–1949 - Řecko. **Američtí vojáci jsou zapojeni do občanské války**, kde podporují pravicové, protilidové síly. Pod záminkou „ochrany demokracie“ **USA zasahují do konání prvních všeobecných voleb v Itálii** a zavádí bojové

lodě 6. flotily do italských přístavů, **aby se zabránilo komunistické straně dostat se k moci mírovou cestou.**

Během několika desítek let po válce, CIA a americké korporace nadále zasahují do voleb v Itálii a utrácí stovky milionů dolarů za zablokování volební kampaně komunistů. Popularita komunistů byla založena na jejich aktivní účasti v protifašistickém hnutí, když vedly všechny síly odporu.

1948–1953 - vojenská akce na Filipínách. Rozhodující role v **represivních operacích proti filipínským lidem.** Smrt tisíců Filipínců. **Americká armáda** zahájila kampaň proti levicovým silám v zemi ještě v době, kdy ti bojovali proti japonským útočníkům. Po válce Spojené státy přivedly k moci řadu loutek, včetně prezidenta, diktátora Marose. V roce 1947 byly finančně podporovány pro-americké síly kvůli **otevření amerických vojenských základů na Filipínách.**

1948 - Peru. Vojenský převrat připravený a provedený USA. K moci se dostal Manuel Odria. Nedemokratická vláda se v budoucnu vyzbrojovala a byla podporována Amerikou; další volby se konaly až v roce 1980.

1948 - Nikaragua – vojenská podpora kvůli kontrole nad vládou. O diktátorovi **Anastasio Somozy** americký prezident Roosevelt řekl: „**Je to sice hajzl, ale je to náš hajzl.**“ Diktátor byl zabit v roce 1956, ale jeho dynastie zůstala u moci.

1948 - Kostarika. **Amerika podporuje vojenský převrat** vedený José Figueresem Ferrerem.

1949–1953 - Albánie. Spojené státy a Velká Británie uskutečnily několik neúspěšných pokusů o svržení „**komunistického režimu**“ a jeho nahrazení prozápadní vládou z řad fašistických kolaborantů a monarchistů.

1950 - povstání v Portoriku bylo potlačeno americkými vojsky. V té době tam pokračoval boj za nezávislost.

1950–1953 - ozbrojený zásah v Koreji, přibližně milionem **amerických vojáků.** Smrt stovek tisíc Korejců. V roce 2000 vyšlo najevo hromadné **vraždění desítek tisíc politických vězňů armádou a policií** Soulského režimu, ke kterému došlo během korejské války. Toto bylo **děláno na příkaz USA,** které se obávaly, že vězňové, kteří byli zadrženi za své politické přesvědčení, mohou být zachráněni armádou KLDK. **Američané aktivně používali chemické a biologické zbraně, jež byly pro ně vyrobeny nacistickými zločinci a testovány na vězňích.**

(Více v ruštině zde: <http://www.usinfo.ru/koreja.htm>, 2. část zde: <http://www.usinfo.ru/koreja2.htm>)

1950 - počátek americké vojenské pomoci Francouzům ve Vietnamu. Dodávky zbraní a vojenské poradenství, zaplacení poloviny vojenských výdajů Francie.

1951 - Americká vojenská pomoc čínským povstalcům.

(200 let terorismu USA: Přehledný seznam všech amerických válečných zločinů, teroru a válek - <http://userver.parlamentnilisty.cz/Articles/1099-200-let-terorismu-usa-prehledny-seznam-vsech-americkych-valecnych-zlocinu-teroru-a-valek.aspx>)

Závěr

V USA na konci druhé světové války došlo k prudkému obratu v politice jejího nového, Trumanova vedení, a to **od Rooseveltovy očekávané, budoucí politiky míru a spolupráce s SSSR na bázi mírových dohod a smluv, k politice „zadržování“, poté „zatlačování komunismu“, otevřených agresí a válek, s cílem dosažení Pax Americana** – míru poamerické nebolí světa „podle Ameriky“ = **světovládě USA.**

K přechodu k agresivní **politice „studené války“** a pokud to bude možné a nutné i **války „horké“**, založené na bázi „Trumanovy doktríny“ a „Marshallova plánu“. Byly tedy ignorovány základní články Charty nově založené (26. červen 1945) **Organizace spojených národů (OSN): „Války jsou nezákonné.“** „Všichni členové urovnávají své mezinárodní spory mírovými prostředky, tak, aby nedošlo k ohrožení světového míru, mezinárodní bezpečnosti a spravedlnosti. Všichni členové se ve svých mezinárodních vztazích vystříhají jakékoliv hrozby silou nebo použití síly jako prostředků, namířených proti územní nedotknutelnosti či politické nezávislosti některého státu nebo jinak neslučitelných s cíli Spojených národů.“ (Ganser, D.: *Nezákonné války. Jak země NATO sabotují OSN...*, GRADA PUBLISHING 2017, s. 21.)

Tak po více než 50 letech od rozpoutání „studené války“, došlo k něčemu neuvěřitelnému, kdy mohl státní tajemník USA s „hrdostí a sebeuspokojením vítěze“ prohlásit:

„**Utratili jsme** v posledních čtyřiceti letech trilióny dolarů, abychom **zvítězili ve studené válce.**“

To byla podle něj „... šance pro **USA prosadit svoje zájmy a hodnoty v celém světě,** jaká se naskytne jednou za sto let.“

(Wille, H. H., Šlapota, K., Šlapota, B. a kol.: *Krvavé impérium, Nefalšovaná história ...*, Ekokonzult 2020, s. 668.)

(Pokračování příště)

Doc. RSDr. Zdeněk Košťál, CSc.

Řekli - neřekli?

Institut placené dámy je tisíce let starý. Já jen navrhuji institut placené první dámy.